

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **V. V.**, zastoupeného JUDr. Ivou Petrovou, advokátkou se sídlem Brno, Skopalíkova 11, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, odboru sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2007, č. j. 57 Ca 28/2005 - 33,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2007, č. j. 57 Ca 28/2005 – 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný jako stěžovatel včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 23. 9. 2004, č. j. KUJI 11125/2004/ PS/162, KUJI P004 DPXT, jako nepřezkoumatelné, neboť k žalobě nepodal svoje vyjádření a krajský soud se tak nemohl seznámit se stanovisky stěžovatele k jednotlivým žalobním námitkám. Tato vada byla podle krajského soudu natolik závažná, že způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a soud se tak nemohl zabývat správností právního posouzení věci. Stěžovatel uvedeným rozhodnutím změnil ve výrokové části rozhodnutí Městského úřadu v Třebíči, odboru správních činností ze dne 21. 5. 2004, č. j. 141/2004, tak, že „§ 30 odst. 1 písm. i)“ zákona o přestupcích nahradil „§ 30 odst. 1 písm. i) bod 3“ zákona o přestupcích; v dalších částech byl ponechán výrok beze změny. Městský úřad tímto rozhodnutím shledal žalobce vinným, že dne 12. 3. 2004 v 15:50 hod. jel s motorovým vozidlem Chrysler, po účelové komunikaci – příjezdová cesta k rybníku S. v k. ú. obce Č., kde v důsledku nepřiměřené rychlosti dostal smyk a narazil na levé straně komunikace do stromu. Pro podezření z užití návykových látek před jízdou bylo žalobci nařízeno lékařské vyšetření s odběrem krve a moči. Vyšetření se podrobil, avšak odběr krve a

moči bez důvodu odmítl. Tímto jednáním porušil § 18 odst. 1 a § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. a dopustil se přestupku podle § 22 odst. 1 písm. c) a § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), když nesouhlasí s důvodem zrušení svého rozhodnutí. Poukazuje na to, že v době sepisu vyjádření k žalobě neměl možnost zjistit, že je žaloba podána včas, a s ohledem na datum jejího podání ke krajskému soudu a na datum doručení svého rozhodnutí žalobci, ji považoval za opožděnou. Poukazuje také na svoje vyjádření ke shodné žalobě téhož žalobce, která byla jako opožděná krajským soudem odmítnuta ve věci sp. zn. 57 Ca 8/2005, kde se vyjádřil i k věci samé a navrhl žalobu zamítnout. Nesouhlasí ani s tím, že by s ohledem na absenci jeho vyjádření nemohl soud zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden při vydání zrušeného rozhodnutí, neboť tyto úvahy jsou vyjádřeny v jeho odůvodnění. Rovněž měl soud k dispozici spisový materiál. Poukazuje také na věc obdobnou, vedenou u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 57 Ca 55/2006, kde se stěžovatel nejprve také vyjádřil tak, že žalobu považuje za opožděnou. Krajský soud však poté, kdy shledal žalobu včasnou, vyzval stěžovatele k předložení spisového materiálu a nového vyjádření k žalobě. Za nerealizovatelný považuje stěžovatel také požadavek soudu, aby zaujal v předmětné věci v dalším řízení podrobné právní stanovisko v rozsahu žalobních bodů, neboť jeho rozhodnutí bylo zrušeno a stěžovateli tak není zřejmé, co by bylo předmětem dalšího řízení. Navrhuje proto napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

Žalobce nevyužil možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“) a d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“), které spatřuje v tom, že krajský soud zrušil jeho rozhodnutí v důsledku nesprávného právního závěru spočívajícího v tom, že pouhé nevyjádření se žalovaného k žalobním námitkám v řízení před soudem může způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

Ze spisu k tomu vyplynulo, že proti rozhodnutí městského úřadu i stěžovatele podal žalobce dne 30. 11. 2004 (tedy v zákonem stanovené 2 měsíční lhůtě - rozhodnutí stěžovatele mu bylo doručeno dne 4. 10. 2004) u Okresního soudu v Třebíči žalobu. Okresní soud řízení usnesením ze dne 24. 5. 2005 zastavil (právní moci nabylo dne 24. 6. 2005) a v souladu s § 104b o. s. ř. stěžovatele poučil o možnosti podat žalobu k věcně a místně příslušnému soudu ve správním soudnictví ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení. Žalobce tak učinil, neboť dne 14. 7. 2005 faxem a následujícího dne osobně podal ke krajskému soudu žalobu, kde namítal, že nebyl orgány Policie ČR poučen o tom, jaké následky pro něho může mít odmítnutí odběru krve. Poukazoval také na to, že byl ochoten podrobit se odběru slin, avšak odběru krve se obával, neboť byl zraněn a otřesen. Rovněž nesouhlasil s tím, že se mu policisté v nemocnici neprokázali služebními průkazy. K výzvě soudu

se stěžovatel k této žalobě vyjádřil v tom smyslu, že navrhuje její odmítnutí pro opožděnost, neboť jeho rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 4. 10. 2004 (fikcí) a žaloba proti němu byla ke krajskému soudu podána až 15. 7. 2005, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání žaloby. Krajský soud následně bez nařízení jednání rozhodnutí stěžovatele zrušil jako nepřezkoumatelné, neboť k podané žalobě stěžovatel nepodal svoje vyjádření a soud se tak nemohl seznámit s jeho stanovisky k jednotlivým žalobním námitkám. Tato vada byla podle krajského soudu natolik závažná, že způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a soud se tak nemohl zabývat správností právního posouzení věci.

Pokud stěžovatel uvádí, že pouhá skutečnost, že se nevyjádří v řízení před soudem ke všem žalobním bodům, nemůže způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí a nemůže být bez dalšího důvodem ke zrušení tohoto rozhodnutí, je třeba s ním zcela souhlasit. Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Krajský soud tedy přezkoumává správní rozhodnutí tak jak bylo vydáno a na jeho vlastnosti nemůže mít žádný vliv jakékoli vyjádření žalovaného během řízení před soudem. Žalovaný svým vyjádřením nemůže toto rozhodnutí jakkoli opravovat či doplňovat a pokud by tak přesto učinil, nemůže krajský soud takové doplňky při přezkumu zohledňovat. Institut vyjádření žalovaného k žalobě podle § 74 s. ř. s. („Předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve dvouměsíční lhůtě předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku.“) je projevem zásady „rovnosti zbraní“ v řízení před soudem a umožňuje žalovanému vyjádřit se k tvrzením obsaženým v žalobě. Přestože s. ř. s. pojímá institut vyjádření žalovaného jako povinnost, nemůže mít její nesplnění žádný vliv na samotné rozhodnutí žalovaného, jehož přezkum je předmětem podané žaloby. Pokud krajský soud považuje za nezbytné, aby se žalovaný k žalobě vyjádřil a žalovaný tak k jeho výzvě neučiní, může si soud tuto povinnost vynutit prostřednictvím uložení, případně ukládání pořádkových pokut podle § 44 s. ř. s. V daném případě navíc stěžovatel svoje vyjádření k žalobě podal. Pokud se domníval, že je žaloba podána opožděně, lze jeho omyl pochopit s ohledem na to, že na její první straně je obsaženo razítko s datem podání ke krajskému soudu. Uvnitř žaloby však žalobce vysvětluje, proč je podle jeho názoru podána včas, a stěžovatel tedy mohl uvažovat o tom, že se nejedná o žalobu opožděnou a vyjádřit se i k její věcné stránce, případně odkázat na svoje vyjádření podané ve věci sp. zn. 57 Ca 8/2005. Neučinil-li tak, nemohl takový postup způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí ani je zatížit žádnou jinou vadou. Potřeboval-li totiž krajský soud ke svému rozhodnutí znát názor stěžovatele na jednotlivé žalobní námitky, měl ho k takovému vyjádření vyzvat a nikoli jeho rozhodnutí zrušit jako nepřezkoumatelné.

Rovněž je třeba se stěžovatelem souhlasit v tom, že je nerealizovatelný právní názor krajského soudu, kterým stěžovatele zavázal k zaujetí podrobného právního stanoviska v rozsahu žalobních bodů za situace, kdy bylo o žalobě krajským soudem rozhodnuto a stěžovatel se tak nemá k čemu vyjadřovat. Za nesmyslnou lze označit i možnost vypořádání se s žalobními body v novém správním rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil pro nezákonnost a vady řízení a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy bude, aby rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích žalobních bodů a na základě tohoto přezkumu o žalobě rozhodl. K tomu bude nezbytné si vyžádat také správní spis Městského úřadu v Třebíči, neboť součástí spisu soudního je toliko spis žalovaného, který neobsahuje např. zprávu o lékařském vyšetření žalobce ani protokoly o jeho výpovědi a o výpovědích policistů.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu